

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **W.Z.**

skazanego z art. 278 § 1 i 5 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 maja 2023 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 11 lipca 2022 r., sygn.
III K 348/22

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze i
przekazuje sprawę w tej części Sądowi Rejonowemu w Bielsku –
Białej do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 11 lipca 2022 r., sygn.
III K 348/22 oskarżony W.Z. został uznany za winnego popełnienia czynu

polegającego na dokonaniu, nie później niż 23 sierpnia 2021 r. w B. zaboru w celu przywłaszczenia energii elektrycznej, czego skutkiem było wyrządzenie szkody Z. w B. w wysokości nie niższej niż 1 gr, tj. przestępstwa z art. 278 §1 i 5 k.k. i za to został skazany na karę 6 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz orzeczono wobec niego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 200 zł.

Wyrok uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Od tego wyroku kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny.

W kasacji zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, a to art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, przez zawarcie w orzeczeniu sprzecznych treści i odmienne określenie w zapisie cyfrowym i słownym wymiaru kary ograniczenia wolności w postaci czasu jej trwania liczonego w miesiącach, co stanowiło bezwzględną przyczynę uchylenia wyroku określoną w art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Bielsku – Białej do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. nakazuje zawarcie w wyroku skazującym rozstrzygnięcia odnośnie do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku. W płaszczyźnie tego wymogu formułuje się twierdzenie, że sąd ma obowiązek redagować orzeczenie w sposób jednoznaczny i zrozumiały, a skoro wyrok musi być zrozumiały nie tylko dla prawnika, ale i dla obiektywnego obserwatora, to konstrukcja wyroku nie powinna pozostawiać wątpliwości co do tego, jakie kary oraz ewentualne środki karne zostały orzeczone (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18).

Sąd pierwszej instancji wskazanym wymaganiom nie sprostął, gdyż w części dyspozytywnej wyroku wadliwie określił – rozbieżnie w zakresie zapisu cyfrowego i słownego – ilość miesięcy w wymierzonej karze ograniczenia wolności.

Uchybienie to mogłoby być skorygowane w drodze sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (art. 105 §1 k.p.k.), jeżeli po dokonaniu przez Sąd analizy treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, podstaw skazania i wymiaru kary, zostałyby ustalone, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary odzwierciedla wymiar kary, który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa. Nie może przy tym pozostawiać żadnych wątpliwości, że o istnieniu lub braku warunków do sprostowania w treści wyroku rozbieżnego – pisanego cyfrą i słowem – rozstrzygnięcia o karze, decyduje tylko treść samego wyroku, a nie treść innych dokumentów procesowych (por. powołana uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18).

W tej sprawie na podstawie przepisów kodeksu karnego mogła zostać wymierzona zarówno kara 3 (trzech) jak i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zatem zastosowanie instytucji sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej nie wchodziło w grę. Rozbieżne określenie w części rozstrzygającej wyroku kary przez wzajemnie sprzeczne wskazanie jej wymiaru w zapisie słownym i cyfrowym stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, obligującą czy to Sąd odwoławczy, w ramach zwykłej kontroli instancyjnej, czy też Sąd Najwyższy, rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia, do uchylenia wyroku w tej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 159/20).

Zaistnienie w wyroku sądu pierwszej instancji rozbieżności co do rzeczywistej wysokości orzeczonej kary ograniczenia wolności, wprost wskazuje na naruszenie przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w stopniu przesądzającym o wystąpieniu wskazanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 §1 pkt 7 k.p.k. - sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie.

Uznanie zasadności kasacji skutkować musiało uchyleniem wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej w zakresie orzeczenia o karze i przekazaniem sprawy w tej części Temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

[as]